

VORANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLAMOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

5. évf.
25. SZ. 1926.
VI. 20

Honvágy.

Irta: BENEDEK ELEK.

Hol a keleti ég nagy hegyekre hajlik,
Ott van az én falum, csendes völgy ölében.
Nagy világ lármája oda el nem hallik,
Élnek a lakói csendesen, békében.

Járjak tengen túl, hallom a harangját,
Világ végéről is szinte látva látom,
A mint elindítja lágy ezüstös hangját
S hivogat, csalogat: jer haza, barátom!

Oh, de rég láttalak, fehér falu házak!
Oh, de rég láttalak, kis falum határa!
Messze, messze tőled minden perc század,
Könnybe borul szemem neved hallatára.

A ház, hol születtem, összeomlott régen,
Édes jó szüleim sirban porladoznak,
Mégis te vagy legszebb a földkerekségen,
Gondjaim egyedül benned oszladoznak.

Földedből ne volna enyém talpalatnyi,
Szivem még akkor is hozzád vágyakoznék.
Jó szónál egyebet ha nem tudnál adni,
É sziv te belőled el nem kívánkoznék.

Nem vágyakodom én világ pompájára,
Kedvesebb itt nékem egy szál réti virág;
S a göröngy, mely hullott szüleim sírjára,
Drágább a szivemnek, mint az egész világ.

Oh, szép kicsi falum, csak már láthatnálak,
Hallanám közletről harangod csengését!
Oh, te föld, te szent föld, bár csókolhatnálak,
Hallanám, hallgatnám kebled pihegését!

Nincs itt maradásom nagy város zajában,
Megyek már! Megyek a nagy csendességbe!
Nem szenved már szivem az ő nagy bajában,
Mintha csak indulna örök üdvösségbe!

[Budapest.]

Napsugár levente.

Irta: CSÜRÖS EMILIA.

Rég nem meséltem már nektek, gyerekek,
pedig az olvadó hó, az első hóvirág, a kék
ibolya a legkönnyebben csalja ki az ember szí-
véből a meséket és olyankor nagyon jó hozzá-
tok jönni, nektek elmondani azt. De én most
sokáig hallgattam, mert az élet zürzavaros
zakatolásától nem hallottam meg a szivem hang-
ját. Aztán úgy történt egy esős, borongós ta-
vaszi reggelen, hogy hajnali séta közben szem-
betalálkoztam Napsugár leventével, aki vissza-
adta elveszett mesélőkedvem. Rőla akarok
most nektek írni, gyerekek, — Napsugár le-
ventéről.

Ott bolyongtam az öreg Dónát pásztor
szobra közelében, harmatos volt a fű és reg-
geli imát daloltak madarak. A virágok is imád-
koztak, a zsendülő levelek is és bimbófakasztó

napsugarat kértek a türelmetlen rügyek, a bim-
bók. A szürke, ólmos felhők kelletlenül fészke-
lődtek az égen, hogy helyet adjanak a sok ta-
vaszi imádságnak.

Akkor a zöldülő bokrok közül elém lépett
Napsugár levente. Csak olyannak láttam, mintha
egy felsőbb osztályos gimnazista lenne. Bő,
kerek köpenye zsebéből kikandikált egy könyv,
széles karimájú kalapja árnyékot vetett arcára.
Valamín nagyon gondolkozott. Talán egy mesén,
vagy egy versen, vagy talán valami vitézi torna
motoszkált a fejében. Amikor szembekerült
velem, rám emelte tekintetét. Megálltam és
csodálkozva néztem körül. Azt vártam, hogy
ettől a tiszta ragyogástól virággá pattanjon
minden alvó bimbó.

Hirtelen lekapta a kalapját, amitől aranyo-

san csillogó fürtei ellepték homlokát. Csodálkozva kérdeztem: Ki vagy?

— Diák vagyok. Erdélyi diák!

— Azért van könyv a zsebedben, tanulni jöttél ide?

— Nem. Könyvből tanulni otthon szoktam, ide pihenni jövök és gondolkozni. No, még egy szándék vezetett ide! — És elpirult.

— Min gondolkozol?

— A sorsunkon. Valamennyiünkén. Tanácsot kérek a fáktól, a füvektől.

— Mit tanácsoltak? Kaptál-e már választ?

— Igen. A fák azt mondják: Nézd meg hatalmas törzsünket. Ebből a földből építettük. Sok vihar zugott el fölöttünk, ifju korunkban sokszor hajtotta földig koronáinkat az orkán. De kitartottunk télben, viharban — és látod, erősek lettünk, hatalmasok lettünk. — A virágok azt mondják: Nézd szelid színünket, formás kelyhünket, ebből a földből szívtuk. Pedig sokszor csapdossa gyöngye szirmainkat kegyetlen záporcseppek ostora. De meghajtottuk a fejünket és megvártuk, amíg a nap újra kisüt. Mert jó a harmat és a napsugár és jóságos a föld, amely életre küld bennünket. — Ezt mondják nekem a virágok és én tanuló vagyok tőlük.

— Furcsa diák vagy te! A tudós iskola falai közül ide jössz a fákhöz, a virágokhoz bölcsességet tanulni.

Az iskola az eszemet és a lelkemet oktatja, de a szívemet a fák, virágok, felhők, hegyek tanítják szép nagy tudományokra. Az emeletes házak lármás tömkelegében nem hallok meg a föld szívének dobogását, az erdő zugó sóhaját, a madarak imádkozó dalát. Csak ott érzem azt, hogy ennek a bérce-völgyes országnak minden hangja a szívemhez szól, minden szavát megértem és üzenetét, parancsát lehajtott fejjel, engedelmesen fogadom.

— Mit parancsol neked az erdő?

— Azt, hogy szeressem! — Ezt parancsolja a mező is; a rét, a folyó, a távoli kék hegyek, a felhők; ezt parancsolja a napsugár is, mely seholy sem süthet annyi áldó meleggel reám, mint itthon. Azt parancsolja, hogy ha messze hívnának vágyaim, — nézzek itt körül és boruljak le az anyaföldre, tegyek szent fogadást, hogy el nem hagyom örökre, soha!

Kitárta karjait, mintha szívére akarná ölelni az erdőt, a várost, a távoli kék hegyeket: Erdélyt. Aztán lehajtotta a fejét.

— Tudom, hogy nagy viharokkal kell megküzdeni itthon, hogy talán a barna kenyér is drágább lesz itt, mint máshol a fehér, de munkára edzem izmaimat, — és szót fogadok az erdő parancsának.

Szemébe néztem a diáknak és a kék iris mélyén láttam felvillanni azt a tüzet, amelynek fényénél, melegénél sok ezer erdélyi fiu és leány figyel fel önmagára és öleli szívéhez a fákat, felhőket, hegyeket, folyókat: Erdélyt.

A felhők szétnyíltak, tavaszi vidámsággal mosolygott ki a nap és arany sisakot, arany vértet dobott a diákra, aki arcát a nap felé fordítva némán állt előttem. Mintha hadiparancsot kapna odafönről.

Amint nézem, hangos szó röppen el ajkamról: Napsugár levente!

A napot újra eltakarja egy szeszélyes felhő, Napsugár levente pedig mosolyogva indul a világokat rejtegető bokrok felé. Onnan szól vissza:

— Születésnapja van, virágot szedek az édesanyámnak!

Csengő, zengő rimekben sokszor szól hozzatok a Cimboraiban Napsugár levente, — erdélyi gyerekek. Tanuljatok tőle, az ő fegyverével harcolni és az ő szívével szeretni.

(Kolozsvár.)

Biztos hatású enyhe hashajtó a

PURGO BAYER

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	6 15.— le u
Radányi K.: Horog István & Co	15.—
Sztrilich—Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	10.—
Butyko: Törvénytárgyazat	15.—
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15.—
Sztrilich—Mócsy: Tábori munkák	20.—
Radányi K.: Napsugárlevente	15.—
Kovács D.: Ballag már	15.—
Scherer: Cserkészek könyve	15.—

Lába, lába, fürge lába,
 Forogj körbe, karikába,
 Forogj, forogj, jó sebesen,
 Mlajd fölkelek, ha elesem.

Lába, lába, fürge lába,
 Mfegbotlott egy szalmaszálba . . .
 Hej de szerencsétlen eset!
 Két kis lány a fűbe esett!

E.-6.

Szilasy Bálint szép históriája.

Írta: Fábian Gyula - Rajzolta: Fábiané Biczó Ilona.

Lesvetés.

Bálint Almási kapitány háta mögött állott Joachim herceg óriási sátrában. A nagy asztalt a vezérek ülték körül és nagy hangon vitakoztak, tanácskoztak. Sehogysem tudtak megegyezni.

Vitelli Sándor haragosan ütött az asztalra. Mindenki odanézett. Joachim herceg arcát a harag pirja festette be. Látszott rajta, hogy fölháborodott a tiszteletlenségen.

— A kapitány ur megfélemedezik rólunk, személynkről és arról, hogy urak tanácsában ül!

Vitelli fölugrott. Szikrázott a szeme.

— Engem a Pápa öszentsége nem azért küldött, hogy dorozgatás közben kellemes dolgokat mondjak hercegi föntségednek, hanem, hogy harcoljak a pogánnyal! Mióta ülünk itt tétlenül? A kardom még nem találkozott eddig török fegyverrel. Ha nem határozunk most valami érdemes dolgot, én holnap a kétezer emberemmel haza indulok. Majd jelentést teszek öszentségének hercegséged keresztényi erényeiről és vitézségéről!

Joachim herceg tanácstalanul hanyatlott vissza karosszékebe. Móric szász herceg sugott valamit a fővezér fülébe. Ez gondolkozott egy kicsit, majd bölintott a fejével.

— Tanácsoljanak hát, uraim, mit tegyünk?

Perényi Péter fölállott.

— Vessünk lest a töröknek!

Minden szem Perényire szegeződött. Bálint erősen figyelt arra, mit beszél Perényi.

— Nagyobb lovas sereggel a tábortól jó messzire lesbe állunk. Pár száz ember martalékul kilovagol a lesből a székesfehérvári kapu elé és kicsalja a törököt. Azért hívjuk martaléknak az előre küldött csapatot — magyarázta a német tiszteknek — mert a nagyszámban kirohánító török sereg egy lábíg összekaszabolhatja. A martalék a fehérvári uton maga után csalja a török sereget egész az erdőig, akkor a főcsapat ráront a törökre és tulsúlyával alaposan elnyomhatja a pogányt!

Joachim herceg megvetőleg legyintett és gunyosan mosolygott.

— Barbár magyar taktika! De ha az urak mindenáron föl akarnak áldozni egy jó csapat martalékot, ám tessék. Nem akarom a mulatságot zavarni. Csak arra vagyok kíváncsi, hogy ki fogja vezetni a martalékot? Perényi ur bizonyosan rám gondolt? Engem szemelt ki talán martalékol?

Perényi haragosan akart válaszolni, de Almási kapitány a karjára tette a kezét.

— El ne felejtse, amit Bálint apródomtól hallott!

Perényi elhallgatott. Vitelli kemény, határozott hangon megszólalt:

— A martalékot én vezetem. Ezer pápai lovast ajánlok. A Perényi ur tervét jónak találom.

— Én is ott akarok lenni! — szólalt meg szerényen Fűrge Gergely.

— Jól van urak, jól van! Ezzel befejeztük volna a tanácskozást. Móric herceget kérem meg, hogy vezesse ezt a vállalkozást, hátha lesz belőle valami? Most pedig, urak, tartsanak velem. Finom, rajnamelléki borok érkeztek. Izleljük meg!

A haditanács föloszlott. Egész délután készültek a másnapi lesvetésre.

Ejfélt után három órakor ötezer jó lovas lopakodott ki a táborból és vonult Fehérvár felé. Amikor egy bozótos helyet elértek, amely alkalmas volt a lesben állásra, az egész sereg elrejtőzött. Móric herceg, Perényi Péter, Zrinyi Miklós, Almási Lőrinc is ott volt a seregben.

Almási kapitány Bálintot is magával vitte, de keményen ráparancsolt, hogy szorosan az oldala mellett maradjon, ne heveskedjen. A tiszta, higgadt elme többet ér a harcban a vakmerőségnél.

Reggel hat óra után Vitelli megindult ezer lovasával. Fűrge Gergely csatlakozott hozzá a maga 200 huszárjával.

Október hó első napja volt. Hűvös ködös reggel. A martalék-sereg csendesén lovagolt előre. A katonák alig vették ki a saját lovuk fejét a ködben. Már jó ideje mehettek előre, még mindig nem láttak a pesti palánkból semmit.

Fürge Gergely egy alakot látott maga előtt mozogni. Feléje ugratott peji lovával.

— Hej, megállj!

Az megállott és várt. Amikor Fürge Gergely egész melléje ért, akkor vette észre, hogy török ember a boldogtalan. A török, hogy maga előtt látta a félelmes magyar vitézt, holtraváltan ordította el magát:

— Ei! mejáh! Jaj, anyám!

És szaladt, ahogy csak bír. Fürge Gergely utána. A török egyszerűen csak egy nagy nyitott kapunak rohant. A kapu boronafáit hirtelen leeresztették a vitéz orra előtt. Fürge Gergely körülnézett. A pesti palánknál találta magát, a fehérvári kapunál. Még jó, hogy kicsukták a jámbor törökök, mert most egymagában állana a pesti várban! Megállott a kapu előtt és lármázott erősen, hogy erre, meg arra, nyissák csak ki a kaput, hadd fordítsa ki a törököt a bőréből! De a megszeppent török kapucsi-bezliák csak még inkább eregették le a kapuban a boronafákat és verték erősen a rézdobokat, rikatták a sipukat. Mire a martalék a kapuhoz ért, úgy zibongott az egész pesti vár, mint a fölbaigatott méhkas.

Egy friss szél elkapta a ködöt. A török tisztán látta, hogy alig ezerkétszáz lovas hengec a kapu előtt. Ugy látszik, eltévedtek a ködben és most a bolondok fejfelé mennek neki a falnak. A pogány a kis csapat láttára nagyon fölbátorodott.

Háromezer török ült lóra, hogy lekasabolja a vakmerő ellenséget. Nagy ordítással rontott ki a pogány a kapun.

Amint a martalék észrevette, hogy a török rámegegy a lépre, visszavágtatott és csalta maga után a törököt. Az szaladt ész nélkül a futó lovasok után.

Móric herceg életében először vett részt lesvetésben. Amikor látta, hogy a terv milyen jól sikerül, nem várta meg, amíg a török a martalék után egészen az erdőig jön, hanem fölbuzdulva, időnek előtte kitört a lesből. A német vasasok persze utána. Ez rontotta el az egész lesvetés teljes sikerét, mert a török észrevette a csapdát és visszafelé menekült.

Deiszen Fürge Gergely sem volt rest. Visszafordult és a csákányával ugyancsak vágta a törököt. Perényiék is kirohantak a lesből és utána a töröknek! Aki törököt elért egy ma-

gyar huszár, az halál fia volt. Vágták, ahol érték a pogányt, hogy rakásra hullott.

Bálint az ura mellett lovagolt, a Feckén. Egyszer csak látja, hogy Móric herceg annyira elől van, hogy egymaga vagdalkozik három török lovassal. Gyorsan odavágtatott és épen idejében ütötte föltövön azt a spahit, aki megfogta a herceg lova kantárját és görbe kardjával lesujtani készült rá. A spáhi lefordult a lováról. A másik kettő pedig, amikor látta, hogy a herceg segítséget kapott, a többi futó után igyekezett, de Vitelli meg Perényi utólérték őket és levágták mind a kettőt.

Amikor Bálint a gazdáját kereste, egy fekete kendőt látott a földön. Körülnéz. Egy ló feküdt a földön, alatta a lovasa. Odamegy. A ló már nem élt. De a vitéz még mozgott, próbált menekülni a ló alól. Fürge Gergely volt.

Bálint nagy nehezen kiszabadította a vitézt. Nem tudott a lábára állani. A jobb lábászára volt eltörve. Bálint bórzadva látta, hogy az eltört lábszárcsont kiszuródott a hus alól. Segítségért kiáltott. Gáspár bácsi lovagolt oda.

— No, mi baj?

Amikor meglátta, hogy mi történt, imádkozott, meg szidta a törököt fölváltva. Össze- gyűjtötte Fürge uram huszárjait. Egy legény leszállott a lováról, vigyázva föltették vezérüket és siettek vissza a táborba.

Bálint körülnézett. Akkor már vége is volt az ütközetnek. A töröknek sikerült visszamenekülni a várba, de azért háromszáz halottja ott maradt a páston.

Szép, nagyon szép eredmény volt ez. A hadjáratnak ez volt az első valamit érő hadi tette. De a táborba hazatérő győztes vezérek érezték, hogy ez nem hozott döntő sikert az ostromlók fegyvereinek.

Bálint a táborba érve, rögtön Fürge Gergelyt kereste. A tábori orvosokhoz utasították. A vitéz egy sátorban feküdt, viasz-fehér arccal. Kiütött felszemének ürege ijesztően meredt Bálindra, szétvágott arca mosolyogni látszott, megmaradt kékszeme ránézett Bálindra, akit nagyon meghatott a szegény hős különös arca. Pokorny doktor állott a beteg mellett.

Fürge Gergely magához intette Bálintot. Bálint ránézett a vitéz lábára, mely lótaróval volt becsavarva.

— Nem fáj a lába, Gergely bátyám?

A beteg csendesen ingatta a fejét, hogy: nem. A kezével intett Pokorny uram felé és egy kosárra mutatott. Pokorny uram sárga csizmát vett ki a kosárból. Bálint megnézte. A csizmában véres csontdarab volt. Gergely vitéz levágott lábaszára.

Bálintnak a torkát szoritotta a sirás. — Gergely bátyám! Gergely bátyám!

A vén vitéz a kezét nyújtotta Bálint felé — Mi az egy láb a hazáért?! Fiam, a szívem megmaradt. Itt kopog a mellemben! Csak érette dobog!...

Bálint megcsókolta Gergely vitéz csontos kezét....

(Folytatása következik.)

A gyöngyvirág regéje.

Írta: BODNÁR IRMA.

Tündérke sétált a zöld mezőkön,
Virágkoszorút tett a fejére;
Rózsás kis arca örömben uszott
És örömetől virág nyitott...
...Igy sétált föl s le a tündérke!

Ezer virágu tarka mezőkön,
Később kis lányok kergetőztek;
Koszorut fontak egymás hajába,
Elmerültek az illatárba,
...Boldogan nézte tündérke őket.

Utján mindenütt virágot hintett,
Pompás, illatos lett a mező...
Jöttek a színes szárnyu lepkék,
S őket vig gyermekek kergették.
... Tavasz tündére járt itt! Biz ő!

(Nagyvárad.)

És tova suhant utján a tündér,
De jaj! vad szikla állt utjába.
Fölrebbent könnyen a kemény kőre
A virághintő tavasz óre;
De bánat vegyült mosolyába.

A vad sziklára hintett virágok
Megtörve, búsan haldokoltak;
Eeljött a szellő sirva, kesergőn,
A fák is búgtak amott az erdőn
S a tündérkönyvek hulltak, hulltak...

Az erdő szélén leült a tündér,
És el is aludt bánatában,
Körötte susogott az erdő:
Uj virág lett, harmatos, csengő.
Almos tündérke bámult a tájon,
S a könnyéből lett gyöngyvirágon...

Elek nagyapó kis krónikája.

A székelyudvarhelyi unokák.

Junius 3.

No, gyerekek, nem emlékszem, hogy valaha úgy becsaptak volna engem, mint ahogy becsaptak a székelyudvarhelyi mamák és unokák. Május közepe táján kedvesen ismerős túlkölés-sel egy nagy-nagy autó surrant a nagyapó háza elé, — bezzeg, hogy nem csalódtam: Jodál Gábor bácsi szállt ki az autóból meg Alexa néni s velük Gabi, az én kedves unokám. Volt öröm a háznál, hogyne lett volna! Magyar ember mindég örvend a vendégnek s különöskép-

pen a kedves, az igen kedves vendégnek. Már rég megígérték az én kedves vendégeim, hogy csupán csak azért autóznak Udvarhelyről Kisbaconba, hadd lássák a nagyapó gyümölcsfáit virágba borultan, de csakhamar kiszült, hogy egyéb is hozta őket. Tudnotok kell, hogy Alexa néni elnöke az udvarhelyi nőegyesületnek s már tavaly megígérttem neki, hogy bármikor kívánja, felolvasok a nőegyesület javára. Természetes, ugy-e, gyerekek, hogy magyar ember megtartja a szavát, s hogyne tartottam volna én meg,

amikor nekem különben is mindég ünnep, ha Udvarhelyre mehetek, ahol tiz esztendeig voltam a református kollegium kis, majd nagy diákja. Bár nem volt erre szükség, Alexa néni még azzal is élesztgette a kedvemet, hogy rajtam kívül mind az udvarhelyi unokák fognak szerepelni.

Ó de jó! — mondam én. — Pesten a Petőfi-társaság ünnepén is csupa fiatal írók voltak a felolvasó társaim, s egyedül csak nekem volt hajam, a fiatal óriások mind kopaszok voltak! Most meg unokákkal szerepelek s a gyermekek seregében »gyermek leszek újra«.

És két hétre rá ismét besurran hozzám a Jodál bácsi autója és jött velem Udvarhelyre nagyanyóka is, aki különben nagy ritkán van ott, ahol nagyapót ünneplik. Igen, ünneplik. Mert itt a becsapás, gyerekek. Kisült, hogy a »mesedélután« voltaképpen nemcsak arra volt jó, hogy a szegényeknek néhány ezer leut juttasson, hanem arra is, hogy nagyapót ünnepljék, merthogy élete alkonyát nektek szenteli, no meg azért is, hogy nemrégiben a Petőfi-társaság a Jókai-nagydíjjal tüntette ki. Azzal kezdődött a gyöngéd becsapások vagy más szóval: megható meglepetések hosszú sora, hogy alig érkeztünk meg Udvarhelyre, Jodál bácsi udvarán fölzendült gyermekkoromtól máig legkedvesebb énekem: Csokonai Vitéz Mihály halhatatlan költeménye a Földiekkel játszó égi tünemény — Istenségnek látszó, csalfa, vak remény! A székelyudvarhelyi dalegylet tisztelt meg szebbnél-szebb dalokkal s ma is élő kedves tanáromnak, Gönczy Lajosnak Gábor fia könnyefakasztó, gyönyörű beszéddel.

Ez volt szombat este. Vasárnap délután volt aztán az igazi »becsapás« a Bukarest szálló nagy termében. Nézem a programot: Az 1. pont: Isten hozott, nagyapó! Jelenet a gyermekszobából. Előadják: Szabó Kató, Váró Éva, Szabó Judith, Haáz Jolánka, Csefő Zoli és Tompá Sanyi. No, szétválnak a függöny s egy ici-pici, mosolygó képű leányka lép ki, kezecskéjében nagy fehér székfű bokréta s pompás kis versben köszönti nagyapót. Aztán szépen lelépeget a színpadról s a következő pillanatban könnyes szemmel, öleléssel, csókkal veszem át a három éves csöppségtől, Kovács Mancikától, a bokrétát. Még csak ezután gördül fel a függöny s játszik el a fent nevezett unokák azt a kedves, pompás színművet, melynek egy

költői lelkű házaspár a szerzője: fehér haju, piros arcú Révay Györgyné írta meg, hogyan várják és fogadják az unokák Elek nagyapót, s ugyancsak fehér haju és piros arcú férje, az országos hírvézeneköltő szerzette hozzá a zenét. S ezzel nincs vége: a nagyszerű játék után akkora bokrétát hozott le a színpadról Elek nagyapónak Haáz Jolánka, hogy, hogy... volt akkora, mint Kovács Mancika. De még ezzel sincs vége: lejött a színpadról Szabó Kató is, aki a színműben olvasható gyönyörű beszédet intézte hozzám s nagy ezüst tálcán arragonitból csiszolt írófelszerelést adott át. Remekbe készült a tintatartó, amelynek tornácán ezüst lemezre van bevésve: Kedves jó nagyapónak a székelyudvarhelyi unokáktól.

Tintatartó nagyapónak! Gyöngéd figyelemzetetés akart lenni bizony, hogy még mindig nem irt eleget nagyapó, írjon még többet és írjon, meséljen sokaig, sokáig. Ó de szép gondolat!

Ezután az én előadásom következett. Nem meséltem, gyerekek. Bevallottam, hogy irtam már vagy ezer mesét s ezek úgy összekavarodtak bennem, hogy ha hirtelen arra kérnétek: meséljek, egy mesét sem tudnék tán végig mondani. Ehelyett arról beszéltem, hogyan lettem meseíróvá s végül beszéltem a szeretetről, amiről nem lehet eleget beszélni ebben a gyűlölködő világban...

Többet ért az én előadásomnál az ifjabb Jodál Gábor zongorajátéka, akit a szülei nem rég Kolozsvárra vittek, hogy meghallgassa a világhírű Dohnányi zongorajátékot s lám, úgy megligyelte, hogy egészen a nagy művész modorában s ráemlékeztető nyugodtsággal játszott!

Mi minden következett még ezután, gyerekek! Pillangó tánc, melyet Kovács Manóka, Monoki M. és Szelesi M. zárdai növendékek lejtettek oly könnyedén, ahogy csak leánykák lejthetnek. Aztán következett a Nagyapóka és nagyanyóka című páros jelenet, melyet akkor irt nagyapó, amikor az első unokája született. Gönczy Babuli, már említett kedves tanárom unokája volt nagyanyóka, Imreh Gabi a nagyapóka s oly pompásan adták nagyapókat és nagyanyókat, hogy meg kellett ujrázniok.

Ismét tánc. Ernst Méri lejtett egy spanyol táncot nagy rátermettséggel. Most megint színjáték következett: Az unokák kenyeret keres-

nek, melyet a nagyapó fia irt, s az ő igazi unokái a névszerinti szereplők. Itt persze Cimborauonokák játszották, állandó derűltég kíséretében, nevezetesen: Csergőffy Gizi, Csernik Magda, Lukácsffy Sári, Miklós Jolán, Asztalos Domokos, Hadnagy Domokos, Imecs Béla, Kőkösi János, Széil Sándor.

Még mindig nincs vége, gyerekek! Bizony kitétek magukért az udvarhelyi unokák. Most négykezes zeneművet zongoráztak Eszteger Zsófi és Jodál Gábor, igen sikerülten. Befejtje pedig a feledhetetlen mesedélután egy ritmikus klasszikus tánc, Révay György zenéjére s résztvettek benne: Belger Magda, Dávid Erzsébet, Dusinszky Ilona, Ébert Hajnalka, Finta Éva, Kóréh Rózszi, László Kató, Varga Margit IV. o. és Esztegár Zsófi, Szabó Margit, Vajda Mária III. osztályos unokák. Nagy volt a sikerük: meg kellett a táncot ujránziok.

Ime, leközöltem az egész programot,

gyerekek. Le közöltem azért, hogy hátha hasznát veszitek, ha ilyenfajta mesedélután rendeztek. A tiszteletemre adott vacsoráról már keveset mondhatok. A nagyoknak kevés hely jut. Csak ennyit: vége-hossza nem volt a pohárköszöntőknek s ezek mind egy öreg párnak szóltak. Hogy ki volt ez az öreg pár, ugy-e, nem kell mondanom, de annyit mégis mondok: az egész társaságban nagyanyóka volt a legboldogabb, aki először volt tanuja annak, menyire szeretik nagyapót nagyok és kicsinyek egyaránt.

Udvarhelytől Kjsbaczonig felvirágzott autó száguldott. Ha igaz, amit annyian irtak nagyapóról, hogy ő a »mesekirály«, királyhoz méltó volt az utazása s a lemenő nap a világ legboldogabb királyának és királynéjának aranyozta meg hófehér fejét.

(Kisbaczon.)

A kenyérsütés.

Irtta: NÁDI HEGEDŰS.

Mindennapi kenyérünket add meg minékünk! Így fohászkozunk az Istenhez. Nem csoda tehát, hogy olyan nagy esemény az egyszerű falusi házakban a kenyérsütés. Örvend annak az egész ház és ünnepnek tekinti, amikor a friss, lágy kenyér az asztalra kerül.

Az édes anya most is éppen kenyeret süt, Juliska leánya, aki már tizenkét esztendő, ott szorgoskodik körülötte, mert illő, hogy ő is részt vegyen a mindennapi elkészítésében. Édes anya hasznát is veszi, mert amíg dagasztja a kenyér tésztát, folyton munkát ad neki.

— Juliskám, hozd ide a sót, készítsd el a szakajtókat.

Juliska csakúgy repül az édes anya parancsát teljesíteni és figyelmesen megvigyázza, hogyan kell dagasztani, hogyan kell banni a kovásszal, mert esztendőre, vagy kettőre talán már rája fogják bízni a dagasztást is. Ez a Juliska legfőbb vágya.

Nagy izgalomban van Gyuri is, a Juliska öccse. Ő már kora reggel a dagasztó-teknő körül settenkedik.

— Édes anyám! — suttogja.

— Mi kell, fiam?

— Lángos is lesz, ugy-e?

— Lesz, fiam, lesz!

— Lángos! Ez meg a Gyuri vágyainak a netovábbja. Türelmetlenül kérdi:

— Mikor lesz, édes anyám?

— Mikorra hazajössz az iskolából.

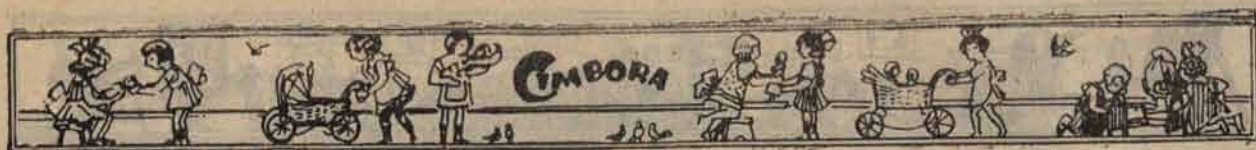
Gyuri szorgalmas fiu, szeret is az iskolában lenni, de ezen a napon igen a kedvére lenne, ha egy kicsit gyorsabban futnának a percek. Végre, mikorra üti a tiz órát, fut szélsébesen hazafelé.

— Készen van a lángos?

— Most sül éppen.

Haj, jó is az a friss lángos, zsirral leöntve, sóval meghintve. Juliska meg Gyuri nem adnák oda semmiféle kalácsért, tortáért, a kis Józsi is repesve kér belőle.

Sütik hát a kenyeret. A kemencében ég a tűz, a szakajtókat, melyekben a megtelt tészta dagadozik, Gyuri egyenkint átadja Juliskának, aki kemence előtt térdelve, a szakajtóból arra a kenyérvonó lapátra teszi a tésztát, mely

anyja kezében van. Édes anyja aztán a kemencébe oly ügyesen teszi a kenyértésztát, hogy a tűz egyszerre éri minden részét, nehogy az egyik fele jobban megsüljön, mint a másik, vagy az egyik fele elégjen.

Oh, a kenyér, az áldott kenyér! Mi minden nem járul hozzá, amíg ily szép barnapirosra sülvé az asztalra kerül! A föld, amely befogadja a magot, az eső, mely kihajtja a vetést, a nap, mely a kalászt megérleli, a tűz, mely megsüti a kenyeret.

Mennyi szerszám! Az eke, mely fölshántja a földet, a kasza vagy a sarló, mely ledönti az érett kalászt, a cséplőgép, mely kiveri a szemet, a rosta, mely megtisztítja, a malomkő, mely megőrli!

Mennyi munkás! A szántóvető az ekétvonó ökrével, a kaszás, a marokverő, a cséplő, a rostáló, a zsákoló, aztán a molnár és végül édesanyja az ő szorgalmas Juliska leányával. Amikor a gazda hazajő, a friss kenyér az asztalra kerül. A gazda elmondja az asztali imádságot, hogy aztán megszelje a kenyeret. Amíg szeli, megemlékszik arról a sok munkáról, gondról, vesződségről, amiből ez az illatos, lágy kenyér került neki és övéinek. De nem zugolódik, sőt hálával telik meg a szíve a jó Isten iránt, aki neki, bár fáradsága árán, megadta a mindennapi kenyeret.

[Budapest.]

A bélyeggyűjtés iskolája.

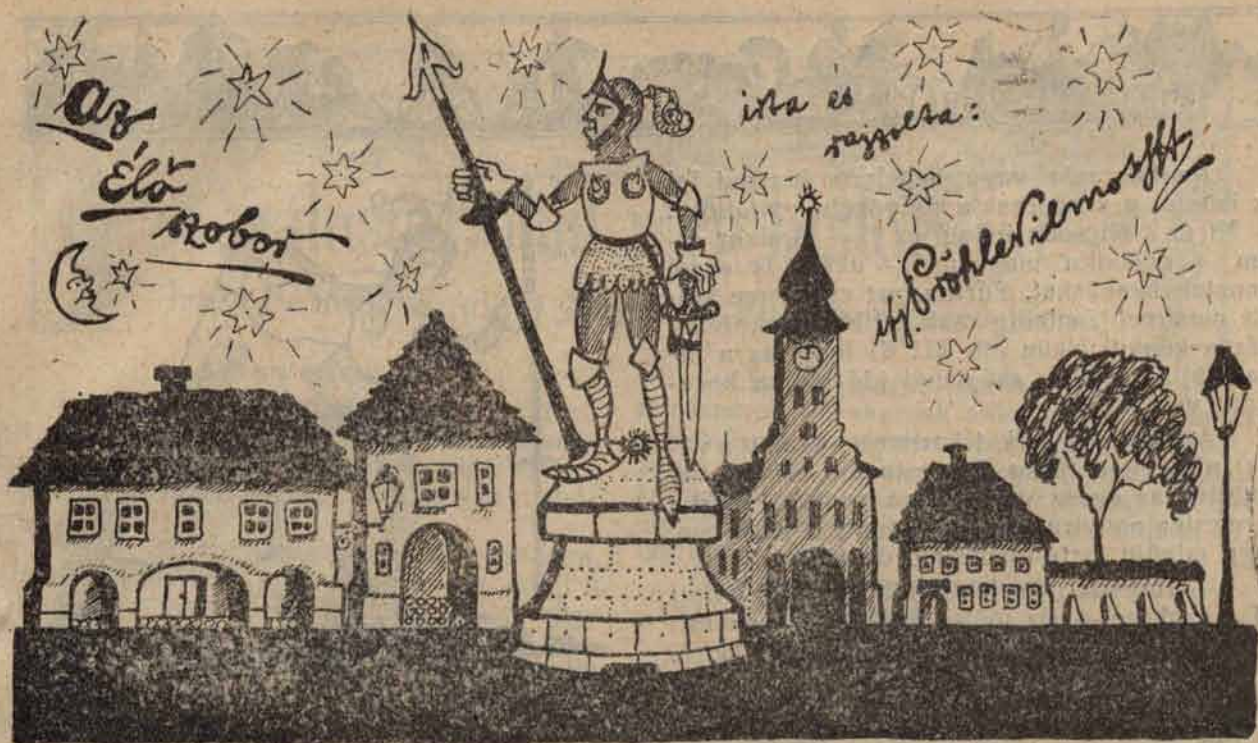
Bélyeggyűjtés. A legutóbb beszéltem nektek, hogy hogyan gyűjtünk bélyeget: most arról szólok, milyen bélyeget gyűjtsünk! A legtöbben közületek, kezdők, akinek tudása, fiatal kora, no meg, valljuk meg őszintén, az anyagi viszonyai, nem engedik meg, hogy mindjárt különlegességeket, ritkaságokat gyűjtsön. A pályázatra küldött munkáitok bizonyítják, hogy a legtöbben minden különösebb, e'öre kiszabott cél nélkül fogtak a bélyeggyűjtéshez: az egyik egy már meglevő gyűjteményt kapott és annak a kibővítését folytatja, a másik az édesapjától, a pájtásától látta. A legtöbben úgy vagytok vele, hogy gyűjtitek a bélyeget, mert sok embertől láttátok, mert szép, érdekes és tanulságos dolog és amellet szórakoztató is. Leszeditek a bélyeget a családhoz érkező levelekről, az édesapátok, ismerős irodák üzleti postájáról stb. Rendszer, kitzűzött cél nélkül, mindenféle

bélyeg kell nektek, amihez csak hozzájuthattok. Ez alapjában véve helytelen, de a kezdő gyűjtőnek nem lehet más választása. A kezdő gyűjtő egyetlen célja legyen: mindent gyűjteni, minél több bélyeget összeszedni. Az sem baj, sőt, ha valamelyikteknek egy fajtaból sok bélyege van, mert annak is jó hasznát lehet venni. Minden bélyegből be kell ragasztani egy szépen, tisztán lemosott példányt (ezalatt azt értem, hogy a bélyegről langyos vízben leáztatod a hátára ragadt papírt, itatóspapírt, növénygyűjtő papírt közé préseled és szépen megszáritod). A többi, a felesleges u. n. cseré-anyag, tartalékba kerül, amit ha van pájtásod, azzal, ha meg még ügyesebb vagy, külföldi bélyeggyűjtőkkel cserélsz el.

Egy valamit azonban jól meg kell figyelnetek. A bélyeggyűjtők a világon forgalomba került bélyegeket két nagy csoportra osztják: európai és tengertuli bélyegekre. Európai minden bélyeg, amelyet valamelyik európai állam postája hozott forgalomba, tengertuli bélyeg alatt értjük Ázsia, Afrika, Amerika, Ausztrália országainak bélyegeit, de ide tartoznak az egyes európai országok gyarmatainak bélyegei is. Ugy európai, mint tengertuli bélyeg rengeteg van, de tény az, hogy ha a két bélyegeinek az átlagos értékét összehasonlítjuk, rögtön meglátjuk, hogy az európai bélyegek közül sokkal több a ritka és értékes bélyeg. Ennek az oka abban rejlik, hogy az első postahivatalok s így az első bélyegek is először európai országokban voltak, tehát a régi, nagyon értékes bélyegek mind Európa államaiból kerültek ki. A tengertuli és gyarmatbélyegek már újabb keletiek és így — kivételek itt is vannak, pl. a német gyarmatbélyegek, a Mauritius sziget első bélyegei — általában nem nagy értéket képviselnek.

A kezdő gyűjtőnek tehát el kell határoznia magát: vagy európai vagy tengertulit gyűjtsön. Mindkettőt gyűjteni már csak azért sem érdemes, mert a végén egyikhez sem lesz megfelelő hozzáértése, de különben is olyan hatalmas terület, amin gyűjt, hogy egy kissé fökéletes gyűjteményt összeállítani így majdnem lehetetlen. A választás nem nehéz: Európa javára könnyen eldönti a dolgot az is, hogy az európai bélyegek, — legalább a kevébb ritkák, amiket akármelyik kezdő is könnyen a magáévá tehet — sokkal egyszerűbben és nagy fáradság nélkül megszerezhetők.

[Folytatom.]

Egy régi kis városban állott egy régi szobor. Egy nagyon régi, egy régesrégi szobor: mondhatnám: ó-szobor. Hogy milyen régi volt ez a szobor, azt még csak el se tudták képzelni a kisvárosban. A történelem tanára szerint még abból a korból való, amikor még a szobrászatot fel se találták. De a szobor ezzel nem törődött. Igazi lovag módjára elnézett a civil emberek felett és csak állt, állt, kardjára támaszkodva, dárdáját markolva és talán még most is állna, ha közbe nem jön valami.

A kis város maróknói helyőrsége katonabandát kapott. A banda állott 5 emberből, 1 lóból, 1 karmesterből. A karmester — magyarul: tambur major, — nem elégedett meg azzal, hogy a banda élén lépkedjen s ok nélkül felfel emelje bunkós botját, hanem komponált, zenét szerzett. Mindjárt a megérkezése után szerzett egy indulót, az ezredes nevenapjának a tiszteletére, — és rögtön körül járta bandájával a várost, hadd ismerjék meg hamarosan, mint zeneszerzőt.

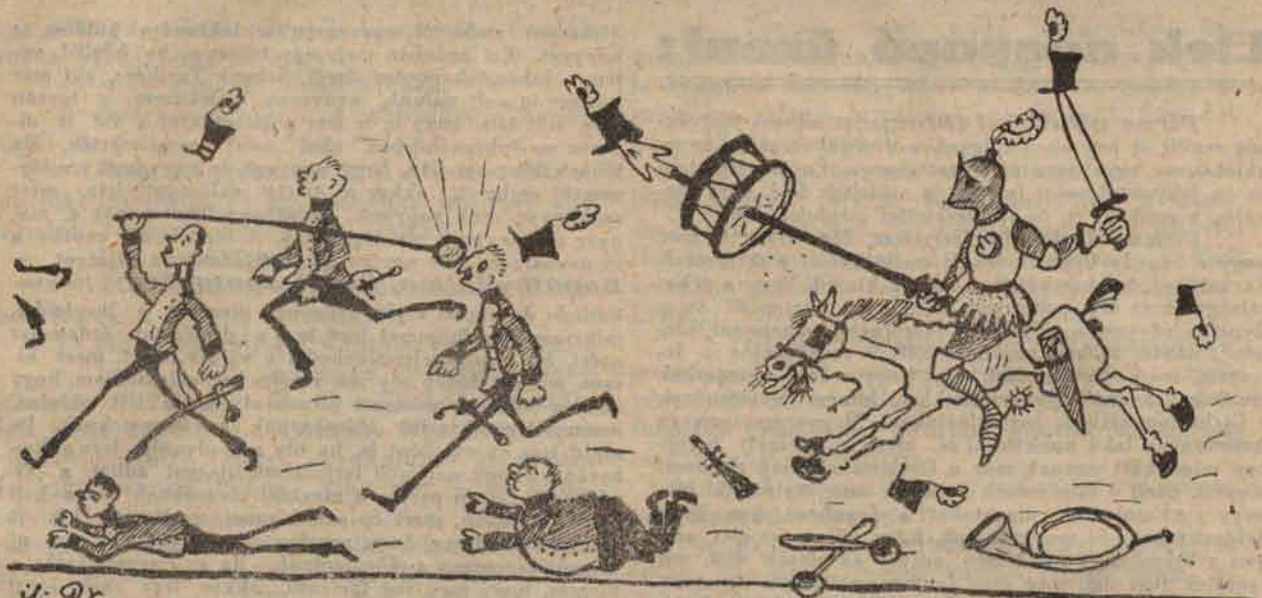

Amikor már vagy hetedszer harsant fel az induló, a szobornak a könyökébe nyilallott: — Mi ez? Micsoda induló ez?! — Amikor élttem, — gondolta magában — akkor is ezzel kineztek bennünket. Furton-furt csak erre kellett masirozni, mindig csak ezt hallottuk, hogy már a könyökünkün jött ki! Ki lehet az a pimaszfajta kétlábu, aki annyi idő mulva boszszant vele?!

Az 5 ember, 1 ló, 1 karmester ezalatt a város tulsó végét járta. De az induló hangjai betöltötték az egész várost és környékét, mert a karmester annyira gyönyörködött a művében, hogy mindig forte-fortissimo dirigálta.

— Hát ezt nem lehet kibirni! — kiáltott fel a szobor. — Ez több a soknál, ez sokabb! — Azzal nagyot rázott magán és egy, kettő, lelépett a talapatáról a földre.

926.-

És elindult a hangok után. Csörömpölt rajta a páncél, döngött a kövezet a lába alatt. De nagyon lassan jutott előbbre.

— Hiába, — mondta — nem szoktam meg a gyaloglást. Lovag voltam, lovag vagyok; mindig lovon jártam. Szeretném tudni, ki volt az a smucig városatya, aki megspórolta rajtam azt a pár ezer forintot, amibe egy lovaszobrom került volna ???

Ekkor megpillantott egy konflist.

— Van már ló, — kacagott fel, azzal nekirohant a mitsemsejtő fogatnak, a kocsit dardájával felborította, kardjával elvágta a rudakat és istrángokat és felpattanva a lóra, elvágatott.

A kocsis tátott szájjal bámult utána.

A banda már a gyakorlótéren lármázott. Éppen 33.-madszor játszották az indulót, amikor lovagunk, leeresztett sisakrostéllyal megjelent.

A karnagy, ahogy meglátta, hirtelen rosszul kezdte érezni magát, de azért tovább dirigált. Ez volt a veszte.

A lovag egy vérfagyasztó Elég! kiáltással közibük rontott. Elsőnek felnyársalta a dobost, a dobbal együtt egy csákót; másodiknak leütötte a nagytrombitást. Futott már mindenki.

Legelől a tambur major, aki bunkósbotjával

szerencsésen orrba vágta a nagydobost. Az volt a futás. A lovag pedig szorosan a nyomukban volt és csihi, puhil ütötte őket. Legkivált a karmestert.

33-szor kergette végig a bandát a városban; addigra félhótt lett a büszke zenekar, de a lovag lova is kidült.

Lovagunk ezt nem is bánta, hanem a jól végzett munka tudatában, derülten, nyugodt lelkiismerettel mászott vissza a talpazatra és állt tovább; az 5 ember az 1 lóval örökre megszökött a városból, a karnagy pedig megesküdött, hogy soha többé nem szerez zenét.

[Sárközujlak.]

Elek nagyapó üzeni:

Piros pünkösdi ünnepén sok-sok jókívánság repült át hegyeken-völgyeken s végül beszált az én ablakomon, egyenesen az íróasztalomra. Én is elindítom az én jókívánságotam felétek és születetek felé, édes unokáim, s amiként ti, én is szeretettel gondolok reátok:

Dekov Iván és Ilonka, Rovina. Örülök, hogy a Szondy Gyurika levele mellé került a te leveled. Ez valóban érdekes véletlen volt, s hiszed, hogy a ti barátságotok is oly meleg lesz, mint a te édesapádé és a Gyurika édesapjádé. Általában szeretném, ha nemcsak köztetek, hanem többi olvasóim között is megindulna a levelezés, mégpedig nemcsak úgy, hogy erdélyi gyermekek levelezzenek erdélyi gyermekekkel, hanem leveleznének a Csehszlovákiában, Jugoszláviában, Magyarországon és Amerikában lakó unokákkal is, mert a nevezett helyeken mindenütt vannak már a Cimborának szép számmal olvasói. Ezek a levelezések nemcsak arra volnának jók, hogy gyakorolnátok magatokat a fogalmazásban és a helyesírásban, de megtudnátok, hogy milyen az élet azokon a helyeken, s különösen, milyen az iskolai élet, mit tanultok ti, s ami még igen fontos: ezeknek a levelezéseknek az alapján az egész életre kiható barátság szövődne az egymástól messze földön lakó unokák között. —

Rótfi Lilla, Kassa. Te is benne akarsz lenni a rejtvény megfejtők névsorában, s bizony benne is leszel, mert jól fejtetted meg a rejtvényeket. De ezután levelet is várok tőled, s várom a többi kassai unokától is, mert éppen most írja a kiadóbácsi, hogy Kassán is szép számmal álltak be a nagyapó seregébe. — **Dlószegei Bözsi, Nagyszalonta.** Rejtvényed sorra kerül. — **Ilonka, Katóka és Pityu, Bánffyújnyad.**

Nem haragszom én azért, hogy ilyen későn írtok, mert jobb későn, mint soha. Aztán könnyű pótolni ezt a mulasztást. Egyszerűen: ezután szorgalmasan fogtok írni nagyapónak, ő meg, természetesen, minden levélre pontosan válaszol nektek. Máskor azonban a vezeték neveteket is írjátok alá a levélnek, mivelhogy így szabályszerű a levél. Az Ilonka rajza tehetségre vall, különösen az arca sikerült Évikének, a jobb karja azonban egészen el van rajzolva. Jól esett olvasnom leveletekből az Ilonka mondását, aki azt mondta apukának, hogy ha megöregszik, még akkor is jártni fogja a Cimborát, annyira megszerette. Hát ezt csakugyan szeretném látni, de hol leszek én akkor, amire Ilonka megöregszik. **Benedek Edit, București.** Kettős örömed van: az egyik az, hogy Elek nagyapó kapta a Jókai nagy-díjat, amásik az, hogy oly hosszú és arányos üzenetet kaptál. Van egy harmadik öröm is, de ez már az én örömöm, amely abból ered, hogy neked egyszerre két nagy örömed volt. Ha Kolozsvárra megyek és találkozom Poór Lili névvel, megmondom neki, hogy azért, mert nem válaszolt a leveledre, te szereted őt, de nem úgy, mint nagyapókat, ezt el is várom tőled. Fényképét, fájdalmam, nem küldhetek, de majd kapsz egy nagy arcképet, amely mellékelve lesz a Cimborához. — **Szöke Juci és Piri, Brassó.** A 17. számot már megkaptad, de a könyvet még mindig nem. Nem is fogod te másként megkapni, mint ahogy üzentem. Mert a neked címzett könyv valahol utközben valakinek mindig megtetszik, s gondolja, minek könyv annak a Szöke Jucikának? Hát, amint már üzentem, úgy segíték én ezen, hogy egyszer valamelyik

sisbaci embertől egyenesen a lakásodra küldöm a könyvet. Ezt azonban csak úgy tehetem, ha közlöd velem a lakásotok pontos címét. Schenk Tusikára, aki már kétszer is volt nálunk, kedvesen emlékezem, s igazán szép volt tőle, hogy le is írta a látogatását s fel is olvasta az önképzőkörben, ahol azért megdicsérték. Ha többek közt azt írta, hogy nagyapó és nagyanyó vendégszerető emberek, akkor a tiszta valóságot írta, mert csakugyan azok vagyunk, aminthogy lehet-e más a magyar ember, mint vendégszerető. A kiadóbácsi ezután a te nevedre és Piri nevére fogja küldeni az újságot. — **Bogáthy Vilma, Sepsiszentgyörgy.** Jól gondoltad: én éppen olyan örömmel olvasom a leveleidet, mint amilyen örömmel írod te, s dicséretet érdemelsz azért, ha nem türelmetlenkedel a válasz miatt, mert hiszen minden héten oly sok levélre kell válaszolnom, hogy azok a válaszok sohasem férnek el azon a két oldalon, amennyit rendszerint áldozhatunk az üzeneteknek. De majd lesz ez másként is, ha oly sok olvasója lesz a Cimborának, hogy nagyobb terjedelmű újságot adhat a kiadóbácsi. Ebben persze a mostani olvasóknak közre kell munkálkodniuk, mert én azt hiszem, csak egy kis jó akarat kell ahhoz, hogy minden olvasó legalább egy új olvasót szerezzen a Cimborának. Ha ez megtörténik, s hiszem, hogy meg fog történni, akkor lesz csak igazi szép a Cimborá s akkor lesz benne igazán sok-sok olvasni való. Oly szép lesz és oly sok olvasni való benne, hogy messze földön nem lesz párja s Cimborának. — **Kurjalkó Endre és Ila, Arad.** Természetes, hogy mind a kettőtöket, a három éves Ildikót is szeretettel fogadom unokáim közé, s remélem, ezután sűrűn jönnek a levelek. A pótrejtvény sorra kerül. A képrejtvény ismerős. — **Lovass Terike, Érmihályfalva.** Minden leveledre válaszoltam és válaszolok. Eddig bizonytalán kaptál is választ. — **Madaras Gyurka, Torda-Szent-László.** Csak most keresel fel leveleddel, de már sokat gondoltál reám. Szívemből örvendek, ha sokat gondoltál reám, de még jobban örvendek, ha sokat is gondoltál rám és sok levelet is írnál. Mert, amikor én azt szeretném, hogy az unokáim minél több levelet írjanak, én ezt az ő érdeklődésben kívánom, mert minden levélnek a megírása haladás a fejlődésben, a művelődésben. A kiadóbácsinak üzentem, hogy az újságot, amely eddig Karácsonyfalvára járt, ezután Torda-Szent-Lászlóra küldje. — **Weinberger Magda, Gyergyóalfalu.** Átköltöztettek Tekerőpatákról Gyergyóalfaluba, tehát ezután oda fogja irányítani az újságot a kiadóbácsi. Szép kerek betűs leveledből megtanultam az átköltözések alkalmából, hogy Gyergyóalfalu sokkal nagyobb község, mint Tekerőpaták, mert Gyergyóalfalunak hét ezer lakosa van, Tekerőpatáknak pedig 3500, és van polgári iskolája is. Majd meglátom, hogy rajtad kívül hány olvasója lesz a Cimborának Gyergyóalfaluban. Ha már április 2-án beküldted a kiadóhivatálnak a 130 leut a hirdetett könyvekért, csudálom, hogy május 19-én még nem kaptad meg, de remélem, hogy mire ezt az üzenet olvasod, már rég megkaptad. — **Girascsek Irma, Lónyatelep.** Szomorú szívvel tudod, hogy a második negyedben nem rendelhetitek meg az újságot, mert anyuka betegsége miatt sok kiadása van apukának, de reméled, jobb idők lesznek, s később ismét megrendelhetitek. Szívvel kívánom, hogy édesanyád mielőbb meggyógyuljon, s kívánom nektek a „jobb időket“ is. Nemcsak nektek, de mindenkinek, mert

különösen éppen az az osztály szegény, amely olvasni szeret. **Milinkovits Margit, Ujarad.** A 130 leut továbbítottam a Szabadsajtónak. — **Markovits Edlő Dulkan.** Jók az adomák, jók a rejtvények is, a leveled azonban a jónál is jobb, s valószínű, hogy mire ezt az üzenetet olvasod, mint „szép levél“ már meg is jellelt. — **Foltinek Ádám Nagysomkut, Szatmármegye.** Rég nem kaptam tőled levelet, most is csak rejtvénymegfejtéssel adsz életjelt magadról. Várom a leveledet. — **Csergőffy Tibor, Nyárádszereda.** Tőled is levelet várok. — **Sándor Árpád, Kolozsvár.** Sokat törted a fejedet, amíg rájöttél a rejtvényfejtés titkára. Örömmel látom, hogy rájöttél, s hogy szeretsz foglalkozni a rejtvényekkel, mert ez a foglalkozás szórakoztató is és elmeélesítő is. — **Nemes Béla és Zoli, Székelyudvarhely.** Annak igen örvendek, hogy Bélának megvált a konfirmációja, s már fel is vette az első Uri szentvacsorát és hálát ad a jó Istennek, hogy most már önálló tagja a református anyaszentegyháznak. Ellenben nem örvendek annak, hogy Udvarhelyen jártomban nem láthattam az én Udvarhelyen tauló máramarosszigeti kedves unokáimat. — **Guman Agnes, Torda.** Mostanában többször voltál beteg, nem mehettél az iskolába, s ezalatt az idő alatt a Cimbora-t olvastad, meg a rejtvényeket fejtgetted. Kezdetben nehezen ment a rejtvény fejtés, de végre mégis sikerült. Ugy van az: minden kezdet nehéz, de erős akarattal a legnagyobb nehézséget is le lehet küzdeni. — **Berezky András, Egresfő.** Egyáltalában nem fásasztott ki a Budapestről való hazautazás és a különböző városokban való kiszállás, mert két-három napot, időztem egy városban, s mindig csak nappal utaztam. Örvendek, hogy tetszett a Mikes Kelemenről szóló felolvasásom, s Nyírő Józsefnek a „Hol vagy kicsi Jézus“ c. meséje. Nekem is tetszik a németből magyarra fordított történet, de inkább a fordítása tetszik, amely sikerültnek mondható, ellenben maga a történet nem egészen a Cimbora-ba való, s bár előkelő német írónak a munkája, nincs irodalmi értéke. A papírosért nem kell bocsánatot kérnem, mert nem a papíros fontos, hanem a levél. — **Judovics Miklós, Nagyvárad.** Magam is sajnálom, hogy annakidején nem találkozhattam veled, amikor Nagyváradon voltam, de megyek én még oda. Talán fölösleges mondanom, hogy igen tetszett nekem ez a szép nagy város, ahol már különben többször voltam, s mindig igen jól mulattam az én jó barátaim társaságában. — **Szalay Zsuzsa, Borsá, Pozsony-megye.** Sajnálattal látom leveledből, hogy a télen sokat betegeskedtél, de remélem, a ayáron a tiszta és jó meleg levegőn elmúlik a vészegénységed. Közöltem a kiadóbácsival, hogy sem a télen, sem a legközelebb nyert könyvet nem kaptad meg, tehát pótolja azokat. Azért mondom, hogy pótolja, mert én tudom, hogy a kiadóbácsi minden nyert könyvet azon melegeben postára ad. Nyári beszámolóra legközelebb hirdetek pályázatot s előre örvendek, hogy te is beszámolsz. a Máriavölgyi kirándulásról. — **Füzessy Bandi, Kolozsvár.** Ha nem csalódom, először találkozom a neveddel. Elvárom, hogy a rejtvénymegfejtésen kívül levelet is írj nagyapónak. — **Király Lili és Évi, Kolozsvár.** Egyszer már töletek is szeretnék levelet látni, nemcsak megfejtést. — **Keserő Elvira és Irénke, Piski.** Örvendek, hogy tetszett „Az erdőben“ c. verssem, s meg is tanultad. A jelzett levelet várom. — **Fenák Margit, Szalárd, Binar megye.** Ó, ó, hát te mit gondolsz ró-

lam, Margitka! Hogy megharagudnám rád, vagy kinevetnélek, ha nem sikerülne a rejtvénymegfejtés, amit most próbáltál először. Örömmel adom hírül neked, valamennyi rejtvényt helyesen fejtetted meg, s annak is örvendek, hogy kis testvéreiddel együtt nagy örömmel és érdeklődéssel olvassátok a Cimbora-t. De még inkább örvendek annak, hogy most már nem vagy beteg, s ezután sürűn fogsz irni nekem. — **Szondy Gyurka, Debreczen.** Szívemből örvendek, hogy megindult a levelezés köztéd és Vekov Iván között. Bár sok unokám követné a példátokat. — **Kiss Irénke, Szék.** Hiszem, hogy ha ritkán is irtál mostanában, azért sokat gondoltál reám, mert te egyike vagy leghűségesebb unokáimnak. Remélem, hogy Gyurka, mire ezt az üzenetet olvasod már rég megkapta a nyert könyvet. — **Pakol László, Kolozsvár.** Dehogy haragszom, sőt igen jól esik, hogy már az első leveledben nagyapónak szólítasz. Így van az rendjén. Az írásodon nem igen látszik, hogy ágyban fekvő beteg vagy, s a leveled helyesírás tekintetében is szinte kifogástalan. Jelentékeny hibát nem találtam benne. Örvendek, hogy neked is tetszik Szilasy Bálint szép históriája, s a sok tanulnivaló mellett is szakítasz időt a Cimbora olvasására. Ezt igen helyesen teszed, mert bizonyos vagyok abban, hogy a Cimbora olvasása fontos kiegészítője az iskolai tanulásnak. — **Farkas Ilonka, Bánffybanud.** Arra kérsz ne haragudjak rád, hogy már megint irsz, de nincs mit csinálnod, hát irsz nekem. Nyugodt lehetsz afelől, hogy nem haragszom, ha irsz, sőt megdicsérek, ha irsz, sőt megdicsérek érte. Én sohasem sokalom az unokáktól érkező leveleket, sőt annak örvendek, ha mennél több levelet kapok tőletek. — **Török Zsófia, Velky Sevljus.** Elfeledtem a magyar nevét Velky Sevljussnak, kérlek, közöld velem a következő leveledben, mert így sejtlemem sincs arról, hogy Csehszlovákia melyik részében lakol. Általában szeretném, ha minden unokám megszokná, hogy a helységek nevét magyarul is írja, mert hiszen ez nincs tiltva, s a szülőfalu vagy a szülőváros magyar nevének a mellőzésében csaknem olyan haládatlanságot látok, mintha az édesapátok s édesanyátok nevéreled feledkeznétek meg. Pótlórejtvényed sorra kerül. — **Fényes Tibor, Nagyvárad.** Most még apuka ir helyetted, mert éppen május 26.-án lettél hat éves s még nem tudsz jól irni. Olvasni azonban tudsz már, s a te apukád megtanít irni is. A jó isten segítse apukádat ebben a munkájában is, hogy minél előbb láthassam a te kezred írását is. — **Emmer Sanyi és Olga, Temesvár.** Új előfizetők vagytok s azt hiszitek, ti vagytok az első temesvári előfizetők. Hát ebben kellemesen fogtok csalódni, mert már évek óta több száz előfizetője van Temesvárt a Cimbora-nak, s így igazán csudálom, hogy még eddig sehol sem láttátok. A cserkéz könyveket egyenesen Szatmáron kell megrendelni a Cimbora kiadóbácsival, mert az árusítja a könyveket. A jelzett rejtvényeket bátran beküldhetitek, s remélem, szorgalmasan fogjátok irni nagyapónak a leveleket. — **Bor-glida Lili, Nagyvárad.** A kiadóbácsi, ha van fölösleges példány, pótolja a mult évi 25., 26. s a folyó évi 15. és 18. számot. — **Bagoly Annus, Hosszú-aszu.** Sajnálattal olvastam leveledből, hogy nagymamád sokat betegeskedik, de remélem, hamar helyreáll az egészsége. Annak igen örvendek, ha eljönne Kisbaczonba, s én is szívesen elmennék Hosszúaszóra, de bizony, nehéz nekem az utazás, mert sok, igen sok a dolgom.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Pontrejtvény.

Beküldte: HALÁSZ MANCI.

Sz. g, ny. m. e. v. z. e. f. z.

Pótlórejtvény.

Beküldte: TÖRÖK ZSÓFIA.

ajnal	—	alom
brik	—	rok
ak	—	uk
rany	—	só
éva	—	ó
stván	—	

A kezdőbetűk Magyarország egyik híres királyának a nevét adják.

Szórejtvény.

Beküldte: SZACSVAY ZSIGA.

I BALATON I

Pótlórejtvény.

Beküldte: WEISZ IBOLYKA.

ab	—	iba
ázár	—	t
rab	—	uh
ur	—	ab
pa	—	nya

E szavak kezdőbetűi egy híres színész névét adják.

Névrejtvény.

Beküldte: WOLF HERMAN.

Herman, Irén, Szerén, Ágnes, Lajos, Andor, Duci, Arnold, Dezső, Ádám.

E szavak kezdőbetűi egy kolozsvári színész nevét adják.

Verses rejtvény.

Beküldte: BUDAY MARGIT.

Van rajta tenger,
Van rajta tó,
Van rajta csatorna,
Van rajta folyó.

Es mégis, ugy-e, nem is himn, nem látni rajta egy csepp vizet. Mi az?

Befültrejtvény.

Beküldte: RASKA JUDITH.

A Magyar Ifjuság Könyvtára

kellemes és szórakoztató olvasmánnyal kedveskedik az ifjuságnak. Köteleit azonban élvezettel olvashatják a felnőttek is. Olcsó pénzért nemes szórakozást találhat é kötelek olvasója, amikor n.a az általános drágaság miatt a jó könyv ára is elérhetetlen magasságra hágott. Eddig a következő kötelek jelentek meg:

1. sz. Magyar elbeszélők, nyolc elbeszélés ára lei 15-
- 2-5 sz. Benedek Elek: Gyermekszínház lei 25-
- 4-5. sz. A. Conan Doyle: Tűzkőrüllőrlénetek lei 25-

SAJTÓ ALATT:

6. sz. Bábjátékos Puli, Irta: Strom Tivadar
7. sz. Li Fan bosszuja Westermann F.P.
8. sz. Az egyszemű May Károly
- 9 10. sz. Robinson Crusoe Defoe Dániel.

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendők a „Cimbora” részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szalmár) Str. Cuza Voda 4.
A kiadóhivatalhoz küldendők a „Cimbora” előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 lei, negyedévenként 100 lei.
Csehszlovákiában évi 80 csekkorona, negyedévenként 20 csekkorona.
Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.
Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.
Jugoszláviában évi 200, negyedévenként dinár.

Lapfűlajdonos: Szabadsajtó-könyvnyomda és Lapkiadó Rt.
Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.